నెం.616

- కొమ్మూరి సాంబశివరావు

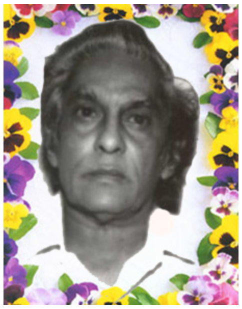

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

బజర్ చప్పుడయింది. రాజు తలుపువేపే చూస్తున్నాడు. తలుపు మీద టకటక చప్పుడయింది. రాజు తలుపు తియ్యకుండా తలుపువైపే చూస్తున్నాడు. తలుపు బయటనించి తాళం తెరిచేందుకు యెవరో ప్రయత్నిస్తున్నారు. రాజు పిస్తోలు తీసుకుని తూటాలు సరిచూసుకున్నాడు. ఆ వచ్చిన మనిషి హోటలు కుర్రాడు కాడని తెలుసు. ఆ శత్రువుల నించి తనకి ఆపద కలుగుతుందని రాజుకి భయంలేదు. రిసెప్షన్‌కి ఫోన్ చేస్తే చటుక్కున ఫోన్ తీశాడు చడీ చప్పుడూ లేదు. టెలిఫోన్ డెడ్ అంటే గదిలో వున్న టెలిఫోన్ లైనుని తెంపేశారన్నమాట. బయట యెంతమంది వున్నారు? ఒకరా యిద్దరా? ముగ్గురా? వాళ్ళవద్ద తప్పకుండా పిస్తోళ్ళుంటాయి. తను తలుపు గడియపెట్టుకున్నంతసేపు తనకి ప్రమాదం లేదు. కానీ రాజు తత్వం అదికాదు. ప్రమాదంలోకి తెలిసి అడుగుపెట్టడం, శత్రువ్యూహంలో ప్రవేశించి ఛేదించడం అతని నైజం.

"ఎవరు?" అడిగాడు రాజు మెత్తగా.

"సి.బి.ఐ. బండార్కర్ పంపారు. అర్జంట్ మెసేజ్."

"అలాగా! జస్ ఒన్ మినిట్ తలుపు తెరుస్తున్నాను" తలుపు దగ్గరకి వెళుతూ అన్నాడు.

5

ఎడ్మండ్ వేషంలో వున్న కాత్యా, టాక్సీ యెక్కి హోటల్ లోడీకి వెళ్ళమని డ్రైవర్‌కి చెప్పింది. టాక్సీ స్పీడుగా వెళుతూంది. కాత్యా వెనక్కి జారిగిలబడి అలసటతో కళ్ళు మూసుకుంది. కాసేపటి తర్వాత, సడన్‌బ్రేక్ చెయ్యడం వల్లో హారన్ మోగడంవల్లో ఆ చిరునిద్రలోంచి వులిక్కిపడి లేచి కళ్ళు తెరచింది.

"డ్రైవర్ ఎటు వెళుతున్నావు? హోటల్ లోడీకి యిది దారికాదే"

"ఇది షార్ట్‌కట్ మేడమ్" అన్నాడు డ్రైవర్.

"నాకు బొంబాయి వీధులు తెలియదనుకున్నావా? ఇది షార్ట్‌కట్ కాదు. అసలు ఆ వైపే వెళ్ళడంలేదు."

డ్రైవర్ నవ్వి "హోటల్ లోడీకి షార్ట్ కట్ అనలేదు. యమలోకానికి షార్ట్‌కట్ అన్నాను. మావాళ్ళని ముగ్గుర్ని చంపితే, మీరు ప్రాణాలతో బతికివుంటామనుకున్నారా?" అన్నాడు డ్రైవర్.

కాత్యా హ్యాండ్ బాగ్ తెరుస్తోంది.

"ప్లీజ్ తొందరపడవద్దు" అన్నమాటలు వినిపించాయి. ఎక్కణ్ణించి? వెనకనించి. వెనక యేమీలేదే సీటు తప్ప. వెన్నులో యేదో గుచ్చుకుంది. కారు వెనక డిక్కీలో యెవరో వుండివుండాలి. సీటుకి కంతలుండాలి. కారు వెనక డిక్కీలోంచి చూస్తున్నారు. అంతేకాదు ఆ సందులోంచి పిస్తోలు తన వీపుకి ఆనించి పెట్టాడు. తను ఆ టాక్సీ యెక్కుతానని వాళ్ళకి యెలా తెలుసు. అన్ని టాక్సీలూ శత్రువులు

స్వాధీనం చేసుకున్నారా? అదెలా సాధ్యం. ఏర్‌పోర్టులో యెన్నో టాక్సీలుంటాయే, తను అదే టాక్సీ యెక్కుతుందని వాళ్ళకి ఎలా తెలుసు? వాటికి సమాధానాలు తర్వాత ఆలోచించవచ్చు. ముందు యీ గండం నించి యెలా తప్పించుకోడం. ఆ డ్రైవర్ మాటలనుబట్టి వెనకనించి పిస్తోలుతో బెదిరించిన మనిషి కంఠస్వరాన్నిబట్టి, వాళ్ళవి వుత్త బెదిరింపులు కావని తెలుస్తోంది. ఊరికి దూరంగా నిర్మానుష్యమైన ఏ మారుమూల స్థలానికో తీసికెళ్ళి తనని.

డిటెక్టివ్ యుగంధర్ వద్ద అన్నేళ్ళు తర్ఫీదు పొందిన కాత్యా అంత సులభంగా అపజయం అంగీకరించదు. అంగీకరించలేదు. మెళ్ళో గుండెలమీదకి వేలాడుతున్న లాకెట్‌ని, రూపాయిబిళ్ళ అంతవున్న లాకెట్‌ని, నెమ్మదిగా పైకి లాగింది. మెడవరకూ వచ్చిన తర్వాత ఒక్క అర అంగుళం ముందుకు జరిగింది. ఆ లాకెట్ వెనక్కి జారింది. వీపుమీద సరిగ్గా పిస్తోలుకీ, తన వీపుకీ మధ్య వెళ్ళి ఆగింది. అది బులెట్ ప్రూఫ్ స్టీల్ లాకెట్. వెనకనించి, అతనెవడో పిస్తోలు పేల్చినా తనకి గుండు తగలదు. ఒక్క నిట్టూర్పు వొదిలింది. ఆ ప్రమాదాన్నించి ప్రస్తుతానికి తప్పించుకుంది. నెమ్మదిగా హ్యాండ్ బ్యాగ్ వొళ్ళోపెట్టుకుని, చప్పుడు కాకుండా తెరిచి, తన చిన్నపిస్తోలు తీసుకున్నది కాత్యా. పిస్తోలు అరచేతిలో కనిపించకుండా పట్టుకుని పక్కన సీటుమీద చెయ్యిపెట్టింది.

"ఏయ్! చేతులు కదపవద్దనీ, కదలకుండా కూర్చోమనీ చెప్పలేదు?" అన్నాడు వెనకనించి బెదిరింపుగా.

"పిస్తోలు వీపులో గురిపెట్టి వుంచావు. కాస్త చెయ్యి సీటుమీదకి జాపితే నీకెందుకు అంత భయం" అంటూ చెయ్యి సీటు వెనక్కి చివరికి నెమ్మదిగా తోసింది. అరచేతిలో అరచేతిలో వున్న పిస్తోలు కదిపి వెనక్కి గురిపెట్టింది. ఇదీ ప్రమాదకరమైన పరిస్థితే. యిదే తన చాకచక్యానికీ, తన స్థైర్యానికీ పరీక్ష. వెనకనించి అతనెవరో మొదటిసారి పేల్చినా తనకి గుండు తగలదు. కానీ ఆలోచించి ప్రయోజనం ఏమిటి? పిస్తోలు మీటమీద వేలుపెట్టింది. కాస్త పక్కకి అంటే తన వెనక డిక్కీలో కూర్చున్న అతనివైపుకి ఊహించి గురిపెట్టి పేల్చింది. టప్

"ఏమిటిది?" అరిచాడు డ్రైవర్.

"నాకేం తెలుసు?" అన్నది కాత్యా. తన వీపుకి ఆనించిన పిస్తోలు లేదు. వెనక డిక్కీలో వున్న అతని మూలుగు కూడా వినిపించలేదు. గుండు తగిలిన మరుక్షణం ప్రాణంపోయిందా? ఏమో? అతని ప్రాణాన్ని గురించి ఆలోచించే స్థితిలో లేదు కాత్యా. టాక్సీ స్పీడుగా వెళుతోంది. రోడ్‌కి ఒక పక్క పెద్ద చెరువులాటిది చీకట్లో అదేమిటో తెలియడంలేదు. చాలా యిరుకుగా వున్న రోడ్ రెండు కార్లు ఒకదాని పక్కగా ఒకటి వెళ్ళడం కష్టం. వెంట్రుక వాసి దూరం వుంటుంది.

"ఇంకా ఎంతదూరం?" అది కాత్యా.

డ్రైవర్ నవ్వాడు. "ఎందుకంత తొందర. ఈ భూమిమీద యింకా కొన్ని నిముషాలయినా వుండాలని లేదా? వచ్చేశాం" అంటూ బ్రేక్ వేశాడు. టాక్సీ ఆగింది. డ్రైవర్ హెడ్‌లైట్స్ ఆర్పేసి, టాక్సీ దిగిపోతున్నాడు. ఈ అవకాశం ఒదులుకుంటే ఈ బలాఢ్యుడయిన మనిషితో కలియబడి, తను నెగ్గడం అసాధ్యం. అంతకుముందే బ్యాగ్‌లోంచి తీసి చేతిలో తయారుగా పట్టుకున్న యినపకడ్డీ, ఇవన్నీ ఎప్పుడూ హ్యాండ్‌బాగ్‌లో వుంచుకుంటుంది కాత్యా. ఆ కడ్డీతో డ్రైవర్ని మెడమీద గట్టిగా ఒక దెబ్బ వేసింది. "అబ్బ!" అంటూ స్టీరింగ్ వీల్ మీదకి ముందుకి వాలిపోయాడు డ్రైవర్. అయినా కాత్యా ఆగలేదు, ఆపలేదు. ఇంకో నాలుగు గట్టిదెబ్బలు వేసింది. డ్రైవర్ మెడమీదనించి రక్తం కారుతోంది. అతను చావలేదు. కానీ, కొంతకాలంపాటు స్పృహ రాదు. వచ్చిన తర్వాత కూడా ఆస్పత్రిలో వుండవలసి వస్తుందని తెలుసు. డిక్కీ తెరిచి, వెనక వున్న అతను ఏమయ్యాడో చూడాలనిపించింది. ఆ చీకట్లో మానవమాత్రుడు లేని ఆ చోట పరిశోధనలు చేస్తూ వుండదలచుకోలేదు కాత్యా. ఎంత త్వరగా వీలయితే అంత త్వరగా అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోవాలి. అది టాక్సీ. యూనిఫాం లేనిదే డ్రైవ్ చేస్తే సిటీలో పోలీసులు ఆపుతారు. కాత్యా ముందు సీటులోకి వెళ్ళి డ్రైవర్ టోపీని, అతని కోటుని అతి కష్టం మీద తీసి తను ఆ కోటు

వేసుకుని టోపీ పెట్టుకుని ఆ డ్రైవర్ని ముందు సీటు కిందకి అంటే కాళ్ళు పెట్టుకునే చోటుకి తోసేసింది. టాక్సీ స్టార్ట్ చేసి, లైట్స్ వెలిగించింది. చాలా యిరుకు. వెనక్కి కారు తిప్పడం చాలా కష్టం. అయినా తప్పదు. ముందుకీ, వెనక్కీ, వెనక్కి ముందుకీ, అలా ఆరుసార్లు వెళ్ళి కారు వెనక్కి తిప్పింది. ఇక సాగిపోవడానికి ఆక్సిలేటర్ మీద కాలునొక్కుతోంది. అంతలో ఎదురుగా వచ్చి తన కారుకి అర అంగుళం ముందు యింకోకారు ఆగింది. అందులోంచి లైట్ మెషిన్‌గన్స్ పట్టుకున్న మనుష్యులు యిద్దరు దిగారు.

"పిచ్చి వేషాలు వెయ్యక. ఇవి మెషిన్ గన్స్. నువ్వూ, నీ కారూ ఏమవుతాయో తెలుసుకో" అంటూ ముందుకి వస్తూ "కాత్యా ఏది?" అడిగారు.

కాత్యాకి ఏం చెయ్యాలో తోచటంలేదు. వాళ్ళ చేతిలో మెషిన్ గన్స్ ఒక్కటే కాదు ఆటంకం. వాళ్ళ కారు, తన కారుకి అడ్డంగా వుంది. అసలే యిరుకు రోడ్డు. ఒక పక్క అగాధం. రివర్స్ చేసి కానీ ముందుకు వెళ్ళలేదు. అంత వ్యవధి ఏది? ఇంతవరకు నెగ్గుకొని వచ్చిన, ఇంత సాహసం చేసి ప్రాణం కాపాడుకున్న తను ఇప్పుడు, ఈ మెషిన్‌గన్స్‌కి యీ దుర్మార్గులకి బలి కావాలా! ఏమిటి దోవ? ఏది దారి?

6

స్పృహ పోయి క్రిందపడిన ఇద్దర్ని, నెం 616ని ఒక్కసారి పరీక్షగా చూసి యుగంధర్ తనపెట్టె తెరిచాడు. అందులోంచి సంకెళ్ళు, నైలాన్ తాడు తీసి, ఆ ముగ్గురి చేతులకి సంకెళ్ళు వేసి, కాళ్ళకి నైలాన్ తాళ్ళు కట్టి, ఎత్తి కుర్చీలలో కూర్చోపెట్టి, మూడు కుర్చీలూ లాగి, తర్వాత తన మెడికల్ కిట్ తీసి 616 కణతకి మందుపూసి, ముగ్గురికీ ఇంకో మందు వాసన చూపించాడు.

అయిదు నిముషాల తరువాత ముగ్గురూ కళ్ళు తెరిచారు. చేతులకి సంకెళ్ళు, కాళ్ళకి బిగింపుగా తాళ్ళు చూసుకుని భయపడిపోతూ యుగంధర్‌ని చూశారు.

"బాగా దెబ్బ తిన్నారు. ప్రస్తుతానికి ఆలోచించే స్థితిలో లేరు మీరు. ముందు వేడి కాఫీ తాగండి. తరువాత మాట్లాడుదాం" అన్నాడు యుగంధర్. రిసీవర్ తీసి తన గదికి నాలుగు కప్పులు కాఫీ పంపమని చెప్పి, రిసీవర్ పెట్టేసి హోటల్ లోడీకి ఫోన్ చేశాడు. కాత్యా ఆ హోటల్‌కి రాలేదని తెలిసింది. తర్వాత మళ్ళీ హోటల్ రాజధానికి ఫోన్ చేశాడు. రాజుగదిలో టెలిఫోన్ మోగుతోంది కాని, ఎవరూ తీయడంలేదని చెప్పాడు ఆపరేటర్. అంతలో బజర్ చప్పుడయింది. యుగంధర్ తలుపు గడియతీసి, బూట్సుకాలు తలుపుకి అడ్డంగా పెట్టి తలుపు కొద్దిగా తెరిచి చూశాడు. ట్రేతో రూంబాయ్ నిలుచునున్నాడు. "ట్రే ఇచ్చి వెళ్ళు" అని సగం మాత్రమే తలుపు తెరిచి ట్రే తీసుకుని తలుపు లోపల గడియపెట్టి, ట్రే తెచ్చి పెట్టాడు బల్లమీద.

"థాంక్ యూ యుగంధర్. చేతికి సంకెళ్ళు వుండగా కాఫీ ఎలా తాగుతాము?" అన్నాడు 616.

"నోటికి మూత వెయ్యలేదుగా. నేను నోటికి కప్పు అందిస్తాను. కాఫీ తాగిన తర్వాత సావధానంగా మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు యుగంధర్.

అందరూ కాఫీ తాగారు. యుగంధర్ సిగరెట్ వెలిగించాడు. "కావాలా?" అడిగాడు 616ని. 616 వద్దని తల విదిలించాడు.

"రాజుని, కాత్యాని బందీలు చేశామన్నారు. వివరంగా చెపుతారా?" అడిగాడు యుగంధర్ చాలా సౌమ్యంగా.

616నవ్వాడు. "మేము పసిపాపలమని అనుకున్నారా? చెప్పిన మరుక్షణం మా ప్రాణాలు చిత్తుకాగితాల ఖరీదుండవు. వాళ్ళు మా బందీలుగా వున్నంత కాలం వాళ్ళ ప్రాణాలు మా చేతిలో వున్నంతసేపూ మీతో బేరం పెట్టవచ్చు" అన్నాడు 616.

"నేను దేశద్రోహులతో బేరాలు కుదుర్చుకోనని నీకు తెలియదా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"మీ అసిస్టెంట్ రాజూ, కాత్యాల ప్రాణాలు కాపాడుకునేందుకు, అంతేకాదు స్పెషల్ బ్రాంచ్ డైరెక్టర్ బండార్కర్ ప్రాణాన్ని రక్షించుకునేందుకు మాతో బేరానికి రాక ఏం చేస్తారు?"

యుగంధర్ గట్టిగా పొగ పీల్చాడు. దబాయిస్తున్నారా? నిజంగానే బండార్కర్ని కూడా వీళ్ళు బందీగా చేసుకున్నారా? "నేను నమ్మను బండార్కర్ మీకు ఎలా చిక్కుతారు?" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఇంకాసేపట్లో ఫోన్‌కాల్ వస్తుంది. మీకే తెలుస్తుంది" అన్నాడు 616. అంటూండగానే టెలిఫోన్ మోగింది.

"మీరు మాట్లాడకండి. మా మనిషి రిసీవర్ నాకు ఇవ్వండి" అన్నాడు 616.

యుగంధర్ రిసీవర్ 616 చెవికి ఆనించాడు.

"616 హియర్.. రిపోర్ట్" కాసేపటికి.

కాసేపటికి "అలాగా సరే బండార్కర్ అక్కడే వున్నారా? టెలిఫోన్‌లో మాట్లాడమను యుగంధర్‌తో" అన్నాడు 616 రిసీవర్ యుగంధర్‌కి యిస్తూ.

"యుగంధర్ హియర్. ఎవరూ? మిస్టర్ బండార్కరా?"

"యస్ యుగంధర్ ఈ దుర్మార్గులు నన్ను పట్టుకున్నారు. అయ్యో! అయ్యో! భరించలేకుండా వున్నాను. చిత్రహింసలు పెడుతున్నారు."

"క్షమించండి. మీరు బండార్కర్ అయినదీ లేనిదీ నాకు నిర్ధారణగా ఎలా తెలుస్తుంది? మీ కంఠస్వరంలో."

"నో! నో మన రహస్యకోడ్ చెబుతున్నాను. వినండి. నేను బండార్కర్నే. నైట్‌క్వీన్ పగలు పూస్తుంది" క్లిక్‌మన్నది టెలిఫోన్.

సందేహంలేదు. బండార్కరే. బడార్కర్ని పట్టుకోవడమేకాక, దుర్మార్గులు చిత్రహింసలు పెడుతున్నారు. యుగంధర్ కళ్ళల్లో చింతనిప్పులు చెలరేగుతున్నాయి. అంత బాధతో బండార్కర్ అరుస్తున్నాడంటే ఎంతో హింసని, ఎంతో చిత్రవధని వోర్చుకోగల బండార్కర్ అరుస్తున్నాడంటేణ యుగంధర్ ఆలోచించడం మానేశాడు. పెట్టెలోంచి కొన్ని పనిముట్లు తీశాడు. సూదులు, కత్తెరలు, ఫోర్ సెప్స్, స్పిరిట్ లాంప్, మేకులు యింకా యెన్నెన్నో.

"616 మనుషుల్ని హింసించడంలో మీరే నేర్పరులు అని అనుకోకండి. ఇవన్నీ చూడండి. దయా, దాక్షిణ్యమూ లేకుండా గోళ్ళు మొదలంటా పీకుతాను. కళ్ళల్లో యీ కారం చల్లుతాను. ఈ ఫోర్‌సెప్స్‌తో ఇంకా చెప్పాలా?"

616 మాట్లాడలేదు. "వెంటనే బండార్కర్‌ని హింసించడం మానమని ఆజ్ఞ యివ్వండి. లేదా"

"ఎలా ఇవ్వను? ఇది హోటల్ గది. నేను టెలిఫోన్ చేస్తే ఆ నెంబర్ మీకు తెలిసిపోతుంది."

"అంతేనా. మీ ఖర్మ. అయితే సరే, అంతకన్నా బాధ అనుభవిస్తారు" పళ్ళ పటపట కొరుకుతూ అన్నాడు యుగంధర్.

అంటూ స్పిరిట్ లాంప్ వెలిగించాడు. దబ్బనంలాంటి కడ్డీ బాగా వేడిచేస్తూ ఆరు సన్నని సూదులు 616 చెంపలమీద గుచ్చాడు. ఒక్కొక్క సూది గుచ్చుతున్నప్పుడు 616 ఒక్కొక్కసారి బాధతో మూలుగుతున్నాడు. దబ్బనం బాగా వేడెక్కి ఎర్రనయింది.

"నువ్వు యెక్కడున్నా, ఎలా వున్నా గుర్తుపట్టేట్టు, నీ నుదుటిమీద 616 అని కాలుస్తున్నాను" అంటూ ఫోర్‌సెప్స్‌తో ఎర్రగా కాలిన దబ్బనం పట్టుకుని ఒక్క అడుగు ముందుకు వేశాడు యుగంధర్.

"ఆపండి చెపుతాను" అన్నాడు 616.

"గుడ్ త్వరగా...నెంబర్"

"618976"

యుగంధర్ ఆ నెంబర్‌కి కనెక్షన్ అడిగాడు.

ఆ నెంబర్ రాగనే రిసీవర్ 616కి యిచ్చాడు.

"616 హియర్"

"యస్ సర్."

"బండార్కర్ని ఇక ఏమీ చేయకండి, ఆయన్ని అక్కడే వదిలి మీరంతా తక్షణం అక్కడ్నించి వెళ్ళిపొండి" అన్నాడు.

యుగంధర్ రిసీవర్ తీసుకుని ఆపరేటర్‌కి పోలీస్ కంట్రోల్ రూంకి కనెక్ట్ చెయ్యమని చెప్పి "డిటెక్టివ్ యుగంధర్ స్పీకింగ్. స్పెషల్ బ్రాంచ్ డైరెక్టర్ బండార్కర్ ప్రమాదంలో వున్నారు ఒకచోట. అదెక్కడో నాకు తెలియదు. టెలిఫోన్‌నెం 61896. అదెక్కడో తెలుసుకుని వెంటనే ఆయన సహాయానికి వెళ్ళండి. యస్.. క్విక్" అని రిసీవర్ పెట్టేసి "థాంక్ యూ 616. ఇప్పుడు చెప్పండి. అసలు ప్రధానిని మీరు ఎందుకు హత్య చెయ్యడానికి పూనుకొన్నారు? నేను దర్యాప్తుకు వస్తున్నానంటే నన్ను, నా అసిస్టెంట్స్‌నీ ఆపేందుకు ఎందుకు ఇంత ప్రయాసపడ్డారు. మీది ఏ దేశం? మీ కుట్రకి కారణం, ధ్యేయం ఏమిటి?" అడిగాడు యుగంధర్.

7

కారిడార్‌లో యెవరూ వుండివుండరు. వున్నా తన గదిముందున్న వాళ్ళ విషయం పట్టించుకున్నట్టు లేరు లోపల గడియపెట్టినా, బలంగా బలమైన మనిషి తోస్తే గడియ వూడిపడుతుందనీ, తలుపు తెరుచుకుంటుందనీ రాజుకి తెలుసు. ఇంకో రెండు నిముషాల వ్యవధి వుంది. ఆలోగా తను ఏదో ఉపాయం ఆలోచించాలి. తలుపు పక్కన నిలబడి, వాళ్ళు లోపలికి రాగానే వాళ్ళని పిస్తోల్‌తో బెదిరించో, తలమీద కొట్టో, తప్పించుకోవడం సాధ్యంకాదనీ తెలుసు. అటువంటి కిటుకు వాళ్ళమీద పారదని తెలుసు. వాళ్ళు సి.బి.ఐ. వాళ్ళు కారనీ తెలుసు. వాళ్ళే అయితే ముందు రిసెప్షన్‌లోంచి ఫోన్ చేసేవారు. అంతేకాదు తన టెలిఫోన్ డిస్కనెక్ట్ చెయ్యరు. నెమ్మదిగా చప్పుడు చెయ్యకుండా రాజు గడియ తీసేశాడు. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వెళ్ళి సోఫా వెనక మోకాళ్ళమీద వొంగి కూర్చున్నాడు. అవసరమయితే వచ్చేవాళ్ళని ఎందరినయినా సరే పిస్తోలుతో పేల్చి చంపడానికి తయారుగా వున్నాడు. తలుపు తెరుచుకుంటోంది. తెరుచుకుంటూ వుండగానే గదిలో దీపాలన్నీ ఆరిపోయాయి.

అంటే గది బయట వుండే మాస్టర్ స్విచ్ ఆర్పేశారన్నమాట. అంతా క్షణం.. అరక్షణం. ఆ అరక్షణంలో తలుపు తెరుచుకోవడం, మూసుకోవడం, లోపలికి ఎవరో ఎందరో తెలియదు, రావడం జరిగిపోయింది. అంతేకాదు తలుపు దగ్గర నిలబడక, పక్కలకి చీకట్లోకి తప్పుకున్నారు. వాళ్ళవైపు కాల్చడానికి కూడా అవకాశం లేకుండా పోయింది. రాజు తన పొరపాటుకి తనని తిట్టుకుంటున్నాడు. వాళ్ళు ఊపిరి వినిపిస్తోంది. దానిని బట్టి ఎంతమంది గదిలోకి వచ్చారో తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు రాజు. వాళ్ళు టార్చి వెలిగిస్తారేమో, మాట్లాడతారేమో వాటిని బట్టి అయినా వాళ్ళు యెటు వున్నదీ తెలుస్తుందేమో? తెలిస్తే పిస్తోలు పేల్చి, తను ఆ సోఫా వెనకనించి కదిలిపోవచ్చు. వాళ్ళు మాట్లాడరు. కదలరు. చడీచప్పుడు లేదు. రాజుకూడా తాపీగా వూపిరి పీలుస్తూ, విడుస్తున్నాడు.

దభీమని చప్పుడయింది. అంతే రాజు వెంటనే అటువైపు గురిపెట్టి పిస్తోలు పేల్చాడు. పేల్చిన మరోక్షణం ఆ సోఫా వెనకనించి కదిలి అక్కడున్న బీరువా పక్కకి వెళ్ళాడు. వెళుతుండగానే సోఫావైపు పిస్తోలు గుళ్ళు వర్షం కురిసింది. మూలుగు వినిపిస్తోంది రాజుకి . అంటే తను పేల్చిన పిస్తోలు గుండు ఎవరికో తగిలింది ఎక్కడో. ఎంకా ఎందరున్నారో, కనీసం ఒకడైనా వుండాలి పిస్తోలు పేల్చినవాడు. చీకట్లో చూసుకోక డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ స్టూలుకి తగిలి ఒకడు పడ్డాడు. అదే దభీమన్న ఆచప్పుడు.

దగ్గరలో అడుగుల చప్పుడు. ఊపిరి పీలుస్తున్న శబ్దం వినబడుతోంది. ఎవరో తనవైపు అటు వస్తున్నారు. తను అక్కడున్నాడని తెలియదు. వస్తేనేం? ఒక్కటే ఒక్క దెబ్బ. ఆ దెబ్బకి చెట్టు విరిగినట్టు విరిగిపడతాడు. రాజు కాచుకున్నాడు.

ఖంగుమన్నది. దానితోపాటు గలగలా చప్పుడు. నీళ్ళ కూజా, గాజుది క్రిందపడి పగిలింది. రాజు మళ్ళీ పిస్తోలు అటు పేల్చాడు. రాజు పిస్తోలు పేల్చేందుకు అతని వునికి కనిపెట్టేందుకే కూజా క్రిందపడేశారు. రాజు చేతిలోని పిస్తోలు పేలిన మరుక్షణం అతని చేతిమీద పెద్దదెబ్బ పడింది. అతనిమీదికి భీండిలా ఒక మనిషి విరుచుకుపడ్డాడు. ఆ మనిషి బరువుకి రాజు పడ్డాడు వెనక్కి. డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ అద్దం ఫెళఫెళమని పగలడం. ఆ చప్పుడికి ఆ రెండో మనిషి కూడా రావడం, యిద్దరూ చీకట్లో రాజుని బంధించడానికి ప్రయత్నించడం ప్రారంభం అయింది. పగిలిన అద్దం ముక్కలు వీపులో, మెడలో ఎక్కడెక్కడో గుచ్చుకుంటున్నాయి. మెడమీద, తలలోంచి రక్తం కారుతోంది రాజికి. రెండుకాళ్ళూ జాచి ఒకతన్ను తన్నాడు ముందున్న ఆకారాన్ని. ఆ మనిషి ఎంతదూరం వెళ్ళిపడ్డాడో కానీ ఒక్క కేక పెట్టాడు. ఎవరో తన గొంతు పట్టుకున్నారు. బలమైన చేతులు, ఉక్కు సంకెళ్ళులా వున్నాయి. బిగుసుకుంటున్నాయి.

"గింజుకోక లొంగిపో లేదా గొంతు నులిపి చంపేస్తాను" రొప్పుతూ బెదిరించాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments